

[Gödöllősi emlékek]

percbe és méterbe telik, mire rá akadunk a szegediekre. Éppen cigarettaszünetet tartanak hátukat nekivette a kerítésnek. Láthatóan pilledt az egész társaság. Gyula azonnal menti őket:

— Nem volt ám ez mindig így? Az az igazság, hogy a mai az utolsó munkanap, no meg, mint hallottad, tegnap sokáig voltak fenn.

Megértem! A munkáról érdeklődöm. Horváth István brigádvezető válasza nagyon tárgyilagos:

— A kertészet fajsokájában kapálunk, elég nehéz munka. Csak a talajra kell nézni. Volt, amikor ki se látszottunk a gazból. Persze, azért megszokadni se kell a melóba.

— Arról meséljétek — de színtén — volt-e valami kedvetek ellen való?

Gyula először megütközve néz rám, de belemegy a játékba, még biztatja is a fiúkat-lányokat. Nekik se kell több: néhányan személyes „ügyeket” említenek, a többiek azonban fehurrogják. Végül István összegezi a két hetet:

— Sajnos, nem sikerült egészen brigádszellemet kialakítani, éppen a verseny elmaradása miatt. Nem volt, ami igazán ösztönözze az embereket. Igaz, valamelyest gyógyir erre, hogy 45-en mehetnek a Balatonra. A másik: nem volt valóban nemzetközi ez a tábor. Más-más helyen

dolgoztunk, közös programunk is kevés volt a külföldiekkel. Minden mással elégedettek lehetünk. A többiek felzúdulnak.

— Ja, hát igen, a kaja itt a kertészetben enyhén szólva nem valami jó. Egyébként gyere, kóstold meg magad is!

Szűrés tekintetek öveznek, nem lehet ellenállni az ilyen kedves meghívásnak...

— Az ebédre felé ballagunk, s míg a többiek a szerszámokkal bajlódnak, két lány kísérőm lelkesen magyaráz:

— Azért nemcsak a rosszat kell megírni. Amiről István beszélt, abban bizony mi is ludasok vagyunk. Eger csodálatos hely, s a szervezők is igyekeztek mindenben kedvünkre járni. Mi nagyon jól éreztük itt magunkat. Meg aztán az is jó érzés, hogy elégedettek voltak a munkánkkal.

Végzőra érkezik mellénk Károly Ferenecé faiskolai brigádvezető, a szegediek „pótmamája”. Meglepődik, mikor a véleményét kérem, de aztán gyorsan kivágja magát:

— Csak elismerést érdemelnek ezek a gyerekek. Fegyelmetlenkedés nem volt, s a munkában is helytálltak, 300 százalékkal múlták felül az előző csoport teljesítményét. Ha lehetne őket hívnam ide jövőre is...

Szalay Zoltán

Gödöllői emlékek

— Először, hogy nem vagyok egészen szalonképes, de tegnap este érkeztem haza, s bizony elég fárasztó volt az utóbbi néhány hét. — Ezekkel a szavakkal, trikóban és derékra csavart pokrócban fogadott Nyári Mariann, harmadéves magyar-orosz szakos hallgató, amikor a gödöllői építőtábor „ügyében” megkerestem szegedi otthonában.

Valóban mozgalmas időszak volt a legutóbbi Mariannak, tizennégy nap építőtábori munka után, újabb két hetet át tolmácsként segített a szervezőknek, s a szovjet vendégdiákokat országjáró körutakra is elkísérte.

— Miért pont a gödöllői építőtábor választottad?

— Szegeden már voltam gyólyatáborban. Miskolcot és Egert ismerem, Gödöllőt viszont nem. No, meg úgy gondoltam, nem árt egy kis nyelvgyakorlás.

— Kik lettek részt a táborban?

— Az ország szinte valamennyi felsőfokú intézményéből érkezett magyar fiatalok mellett húsz-húsz lett, litván, omszki és tíz lengyel diák dolgozott az első turnusban.

— Mi volt a napirend?

— Reggel hatkor ébresztő, nyolc órakor láttunk munkához. Általában délután öt óra volt, mire hazajutottunk a kollégiumba, majd ott többnyire éjfélig tartottak a programok. Ha pedig nem volt műsor, közös dal- és táncmulással teltek az esték.

— A munka?

— Az építőiparban dolgoztunk: kerítésesítés, betonozás, árokásás volt a feladatunk. Nehéz meló, még a fiúk is panaszkodtak az első napokban.

— A vállalattal való kapcsolat?

— Jó is, meg rossz is. A Nógrád megyei Tanács Építőipari Vállalat volt a munkaadónk. A kapcsolatban előfordult minden, ami egy építőtáborban szokott. Rézint a lógás miatt, rézint, mert nem mindig tudtak munkát adni. Voltak „üres órák”, de volt naponta ellenőrzés is. Az is igaz,

hogy a külföldiek sokkal jobban dolgoztak — csodálatra méltó a munkaerőköltség. Az persze, más kérdés, hogy például a szovjetek többsége jól megtermett, erős srác volt, akik még keveseltek is a munkát. Ok hamar összebarátkoztak az ott dolgozó idősebb emberekkel.

— Rövid értékelés?

— A mi brigádunk másodikként a versenyben, jutalmul, jövőre külföldi útra mehetünk, amit a gödöllői egyetem fizet.

— Ellátás?

— Fantasztikus! Jó, Gödöllő amúgy is „luxushelynek” számít. Az építőtáborra azonban, azt hiszem, a kelleltnél kevesebbet áldozott az egyetem.

— Miért ez a kritikus hangvétel?

— Csak két példát említek: az egyetemnek nyolc autóbuzsa van, azok közül a legőcskébb régi típusú farmotorosokat adták ide az országjárásra. A másik inkább szervezési probléma: az ottani külügyi csoportnak kellett volna előkészíteni az utazásokat, s vezetni a szakmai utakat. Ehelyett a Szovjetunióban üdültek. A táborosok — többek között mi — végezték ezt a munkát is.

— Más téma: hogyan tetszettek a programok?

— Azokkal mindenki elégedett lehetett. Szerencsénk is volt azaz, hogy a kollégiumban laktak néhány napig a VIT-esek. Vételkedőket, különböző érdekes játékokat szerveztek, ezekben mi is részt vettünk. Az egyetem által szervezett műsorokban fellépett Alfonzó, Cseh Tamás, a Bojtorján és a Syconor együttes. Közös táncházakat tartottunk, s hajókirándulásra is sor került Szentendrre és Esztergomba. Egyszóval klassz volt!

— Elmennél jövőre is Gödöllőre?

— Ez is érdekes: ott a táborban a szervezők azt mondták, eddig még nem volt olyan hallgató, aki ismét visszament volna. Mivel én a jövő nyáron jutalomútra megyek Lettországra, nemigen marad idém Gödöllőre utazni. A válaszom mégis ez: el!

Sz. Z.

Maratoni tábor — gondokkal

Július 2. és augusztus 19 között működött Szegeden a JATE építőtábor, mintegy 360 fős létszámmal. A magyar egyetemisták mellett most is eljöttek a külföldi testvéregyetemek hallgatói, a TDK-tábor vendégeit is ide számtíva hetvenhárman.

Munkáról ezúttal is a DÉLÉP gondoskodott. A vállalat KISZ-esei ezen túlmenően is mindent megtettek, hogy a tábor sikeres legyen, kapcsolatukat az egyetem KISZ-szervezetével tovább erősítették.

Mégsem valószínű, hogy az itt töltött idő a táborvezetés vagy a résztvevők tudatában mint a felhőtlen boldogság, a „betlehem-i jászol” állapota maradt meg...

Átadás-előtt

Annál felhűdlenebb volt viszont a júliusi ég, amikor az északi városrész porfelhőinek fedezete alatt arra vállalkoztunk, hogy „becserkesszük” az építőtábor néhány „gerillabrigádját”. Végül egy egi lányokból álló társaságot fedeztünk fel. Takarítottak, meghozták meglepően nagy csendben. Szerencsére akkor sem igyekeztek túlkibájni egymást, amikor — néhány perccel később — Simon János táborvezető és Zalai Antal, a DÉLÉP KISZ-titkár, helyettese panaszaikról, hiányokról faggatta őket.

— Talajonképpen meg vagyunk elégedve. A munka nem nehéz, utána mindig van valami program, a kaja is elvisszelhető.

— Mi a munkátok?

— Átadás előtt álló lakásokat takarítottunk. Ez persze főleg ablaktisztításból áll. Sokszor zsiltingével kell lekarnálni az üvegre-száradt festéket.

— Haladtok is valahogy?

— Még szép! Jól nézünk ki, ha fölépítenek egy ekkora házat, aztán miattunk nem tudják átadni!

A brigád tagjai egyébként talval még a főiskola gólyatáborát erősítették, idén nem utolsó sorban azért is jöttek Szegedre, hogy a városal ismerkedjenek. Rossz nyelvek szerint azért is várták olyan repesve a délutáni buszt, hogy az ismerkedésre több idő jusson. A brigádnapló művezetői bejegyzésel, a „rendes”, „szorgalmas” és hasonló jelzők tanúsága szerint mindenesetre nem volt panasz a munkájukra. Ennek persze a sokéves várakozás után bekötöz, feltehetően boldog tulajdonosok örülnek elsősorban.

Vendégmunkások

Július 24-re a DÉLÉP házigyára „nemzetközivé vált”, ezen a napon álltak ugyanis munkába a nemzetközi csoportok. Lengyelországból huszonketten, Szovjetunióból és az NDK-ból tizenöt,

Csehszlovákiából nyolcan, Finnországból négyen érkeztek.

A lengyelek külön „sajtófőnökök” jöttek. Bozena Lúczak a lódi egyetemi lap munkatársa, sőt, magyarországi „kiruccanásával” nyilván külföldi tudósítónak lépett elő. Ennek ellenére ugyanolyan „virtuóz” technikával forgatta az ecsetet és legalább olyan festékes is volt, mint a többiek.

— Mit írsz rólunk, ha hazameész?

— Sok jót. Mi először vagyunk Magyarországon, szeretnénk minél jobban megismerni. Magyar egyetemistákkal már találkoztunk

otthoni táborokban, most ők mutatják meg nekünk a várost. Lengyel, magyar két jóbarát! — az ismert mondás, bár így esztében proszra fordítva kissé sután hangzik, végül egyöntetű helyeslést vált ki. Egyik lány azonnal felsorol néhány szegedi éttermet, a lengyel-magyar közös borivás bizonyosságként. Mégis, amikor a szállásukról érdeklődünk, ünneprontó a kérdés. Bozena diplomatikus, de félreérthetetlen fintorral válaszol, miközben a többiek kézzel-lábbal magyarázzák. Nem jól. Nem jól.

Nem akartunk spórolni

A szovjet és német csoportfelfutásában már egy lengyel, Adam Kominiak is közreműködött. — Először, vagyok ilyen üzemben, nagyon érdekes. A munkánk szakaszos, ha negyedórán dolgozunk, utána pihenni is-lehet pár percet.

A közben előkerült odesszaiak elárasztanak az igényeikkel: szabadtéri, ifjúsági napok, közös rendezvények a magyarokkal.

— Hová lettek ebből a városból az egyetemisták? Itt vagyunk három napja, de még alig egyet-kettőt láttam. Különböznem tudod, hogy hívják ezt a lengyelt?

Ilyen és hasonló kérdésekre persze hamar választ kaptak. Három hét múltán senki sem „tenegédt” magyar ismerősök híján, a másik csoport névsoraért

sem kellett a szomszédba menni. Rendezvényekben sem volt hiány.

— Nem akartunk a gyerekekkel spórolni — mondja Simon János. — Nem akkor jó egy tábor, ha minél több marad a bevételeiből.

Emellett persze az öntevékenység sem „halt meg”. A nemzeti eszték alkalmat adnak arra, hogy a táborban összegyűlt külföldiek a házigazdákon kívül egymást is jobban megismerjék. Emlékezetes volt a DÉLÉP és a tábor nőfocicsapatának rangadója, melyen az egi lányok — ahogy mondani szokás — gólratoróbb játékkal

kal részváltak a 0-0-ás döntetlenre. Az utána elvégzett büntetőrúgások viszont a nagy kupac döntők hangulatát idézték.

Körülmények...

Mérsékeltébb sikerrel zártuk augusztus 6. és 19. között a nemzetközi TDK-tábor. A szervezés hibái miatt ugyanis a vártnál jóval kevesebben jöttek, ők is csak egy hétre. A tudományos program — a biológusok megismerkedtek az újszegedi kutatóintézetrel, a jogászok néhány magyarországi bírót látogattak meg — végül is kielégítette őket. A bölcsészekről ugyanez nem mondható el, minthogy nem érkezett külföldről senki.

Legkellemebb emlékeket talán a gólyatábor hagyott. Idén ugyan nem hívták be az előfelvételizőket, de ez nem látszott meg a hangulaton.

— Lelkes, beleváló gyerekek! — mondja Deák Péter, az elsőévesek egyik „patronusa”. — A közösségi szellem nagyon jó náluk. Ez a tábor lehet a karok közötti kapcsolat egyik nagy lehetősége, hiszen három év előtti brigádjaik ma is rendszeresen összejönnek. Egyébként velük volt legkevesebb gondunk. Nem volt viszonyítási alapjuk, örültek, hogy itt vannak. A többiek? Nagyon kihúzzuk magunkat, ha jövőre is eljönnek ennyien.

Tulajdonképpen Iesz is miért? A körülmények ugyanis messze voltak az ideáltól. Kezdve onnan, hogy a Bolyai Kollégium nem a legalkalmasabb hely annak bizonygatására, hogy mi magyarak milyen kemény eredményeket értünk el, egészen az ebédre maradt vacsoráig, amit a Vendéglátó Vállalat szintén negyven százalékos haszonkulccsal „etett meg”.

A részletezésnek nincs értelme, ennyiből is kiderül: volt már jobb tábor Szegeden. Nagyon reméljük, hogy lesz is! Ehhez azonban nem elég néhány ember, aki magáénak érzi a tábori élet — sokszor erején felül — dolgozik is érte. Az építőtábor sikere ugyanis — ha valaki nem tudná — az egyetem, sőt, közvetve az egész város ügye kell legyen!

F. Gy.